

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Quòd omnia ad Deum, sicut ad finem vltimum, sint referenda. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

pia reputatione defecero, atque (sicut sum) pulverizauero; erit mihi propitia gratia tua, & vicina cordi meo lux tua: & omnis aestimatio quantulacumque minima, in valle nihilitatis meae submergetur, & peribit in aeternum. Ibi ostendis me mihi, quid sum, quid fui, & de quo veni: quia nihil sum, & nesciui. Si mihi ipsi relinquer, ecce nihil & tota infirmitas. Si autem subito me respexeris, statim fortis efficior, & nouo repleor gaudio. Et mirum valde, quod sic repente subleuor, & tam benignè à te complector, qui proprio pondere semper ad ima feror.

2. Facit hoc amor tuus, gratis praeueniens me, & in tam multis subueniens necessitatibus; à grauius quoque custodiens me periculis, & ab innumeris (ut verè dicam) eripiens malis. *Ioan. 12.* Me si quidem malè amando, me perdidisti: & te solum quarendo & purè amando, me & te pariter inueni, atque ex amore profundius ad nihilum me redegi. Quia tu, o dulcissime, facis mecum supra meritum omne; & supra id, quàm audeo sperare vel rogare.

3. Benedictus sis Deus meus; quia licet ego omnibus bonis sim indignus, tua tamen nobilitas & infinita bonitas nunquam cessat *Mat. 5.* benefacere etiam ingratum, & longè te auersis. Conuerte nos ad te, ut simus grati, humiles, & deuoti; quia salus nostra tu es, virtus, & fortitudo nostra.

CAPVT IX.

Quòd omnia ad Deum, sicut ad finem vltimum, sunt referenda.

1. **F**ili, ego debeo esse finis tuus supremus & vltimatus, si verè desideras esse beatus. Ex hac intentione purificabitur affectus tuus, sepius ad seipsum & ad creaturas male incuruatus. Nam si te ipsum in aliquo quæris, statim in te deficiis & arescis. *Eccl. 1.* Omnia ergo ad me principaliter referas, quia ego sum, qui omnia dedi. Sic singula considera, sicut ex summo bono manantia; & ideo ad me, tanquam ad suam originem, cuncta sunt reducenda.

2. Ex me pusillus & magnus, pauper & diues, tanquam ex fonte viuo, aquam viuam hauriunt: & qui mihi sponte & liberè deseruiunt, gratiam pro gratia accipient. Qui autem extra me *Ioan. 4.* vultuerit gloriari, vel in aliquo prinato bono delectari, non stabilietur in vero gaudio, neque in corde suo dilatabitur, sed multipliciter impediatur & angustiabitur. Nihil ergo tibi de bono adscribere debes, nec alicui homini virtutem attribuas; sed totum da Deo, sine quo nihil habet homo. Ego totum dedi, ego totum te habere volo, & cū magna distinctione, gratiarum actiones requiro. *1. Cor. 1.*

3. Hæc est veritas, qua fugatur gloriæ vanitas. Et si intrauerit celestis gratia & vera charitas, non erit aliqua inuidia, nec contentio cordis, neque priuatus amor occupabit. Vincit enim omnia *1. Cor. 13.*

*Matth. 19.
& Luc. 18.*

nia diuina charitas, & dilatat omnes animæ vires. Si rectè sapias, in me solo gaudebis, in me solo sperabis: quia nemo bonus, nisi solus Deus, qui est super omnia laudandus, & in omnibus benedicendus.

CAPVT X.

Quòd spreto mundo, dulce est seruire Deo.

- 1.** **N**unc iterum loquar Domine, & non flebo; dicam in auribus Dei mei, Domini mei, & regis mei, qui est in excelsis, *Psal. 30.* O quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, quam abscondisti timentibus te? Sed quid es amantibus? quid toto corde tibi seruientibus? Verè ineffabilis dulcedo contemplationis tuæ, quam largiris amantibus te. In hoc maximè ostendisti mihi dulcedinem charitatis tuæ, quia cum non essem, fecisti me; & cum errarem longè à te, reduxisti me, vt seruirem tibi; & præcepisti, vt diligam te. *Genes. 1.
Psal. 118. &
Matth. 15.*
- 2.** O fons amoris perpetui, quid dicam de te? Quomodo poterò tui obliuisci, qui mei dignatus es recordari, etiam postquam contabui & peri; Fecisti vltra omnem spem, misericordiam cum seruo tuo; & vltra omne meritum, gratiam & amicitiam exhibuisti. Quid retribuam tibi pro gratia ista? Non enim omnibus datum est, vt omnibus abdicatis seculo renuncient, & monasticam vitam assumant. Nunquid magnum est, vt tibi seruiam, cui omnis creatura seruire tenetur? Non magnum mihi videri debet seruire tibi: sed hoc potius magnum mihi & mirandum apparet, quòd tam pauperem & indignum dignaris in seruum recipere, & dilectis seruis tuis adunare. *Psal. 118.
Indit. 16.*
- 3.** Ecce omnia tua sunt, quæ habeo, & vnde tibi seruiò. Veruntamen vice versa, tu magis mihi seruis, quam ego tibi. Ecce cælum & terra, quæ in ministerium hominis creasti, præsto sunt; & faciunt quotidie, quæcumque mandasti. Et hoc parum est; quin etiam Angelos in ministerium hominis ordinasti. Transcendit autem hæc omnia, quòd tu ipse homini seruire dignatus es, & ipsum daturum ei promisti. *1. Cor. 4.
Psal. 90. &
Heb. 1.*
- 4.** Quid dabo tibi, pro omnibus istis millibus bonis? Vtinam possem tibi seruire cunctis diebus vitæ meæ. Vtinam vel vno die, dignum seruitium exhibere sufficerem. Verè tu es dignus omni seruitio, omni honore, & laude æterna. Verè Dominus meus es, & ego pauper seruus tuus; qui totis viribus teneor tibi seruire, nec vnquam in laudibus tuis debeo fastidire. Sic volo, sic desidero; & quicquid mihi deest, tu digneris supplere. Magnus honor, magna gloria tibi seruire, & omnia propter te contemnere. Habebunt enim gratiam magnam, qui sponte se subiecerint tuæ sanctissimæ